

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **T. T. T.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Škopkem
sídlem Dukelských hrdinů 59, 269 01 Rakovník

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2025, č. j. OAM-129/ZA-ZA11-HA13-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2025, č. j. OAM-129/ZA-ZA11-HA13-2025, jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předně namítl, že napadené rozhodnutí odporuje § 12 písm. a) a b), § 14 a § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Podle žalobce žalovaný též neúplně zjistil skutkový stav, zjištěný skutkový stav nesprávně právně posoudil, přičemž napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné. Uvedl, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný měl pochybnosti o věrohodnosti některých částí jeho výpovědi, ale nespecifikoval kterých. Dodal, že není zřejmé, zda žalovaný považoval jeho tvrzení o účasti na demonstraci za věrohodné, resp. zda posoudil jako věrohodné tvrzení o demonstraci proti dvěma společnostem. Namítal, že mu byl dán prostor k vysvětlení jen některých nesrovnalostí, resp. z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, že by měl možnost se ke všem nesrovnalostem vyjádřit.
3. Za nesprávný označil závěr žalovaného, dle něhož by jakožto osoba, kterou by chtěl vietnamský režim uvěznit, z vlasti nevycestoval legálně a bez jakýchkoli potíží. Naopak podle žalobce je notorií, že nedemokratické režimy někdy motivují nebo nutí nepohodlné občany, aby opustili svoji vlast a po případném návratu jim pak hrozí represe včetně uvěznění. Směrem k demonstracím uvedl, že z Informace Human Rights Watch ze dne 14. 5. 2024 vyplývá, že policie a další bezpečnostní složky použily proti demonstrantům nikoli nutnou a současně nepřiměřenou sílu, napadaly lidi a zatýkaly je, přičemž vláda v následujících letech nadále umlčovala kritiky. Z důvodu strachu z pronásledování pro zastávání politických názorů ve vlasti měl být aplikován § 12 písm. b) zákona o azylu.
4. Dle žalobce je zřejmé, že byl ze strany státní moci postižen v důsledku své účasti na demonstraci, neboť byl s odstupem času dvakrát vyslýchán a policisté mu sdělili, že se pokusí najít nějaké důkazy, aby ho zatkli. Tento skutkový stav měl být posouzen podle § 12 písm. a) zákona o azylu, protože žalobce je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
5. Žalobce měl za to, že žalovaný v rámci rozhodování o udělení humanitárního azylu nevzal v úvahu konflikt s vietnamským režimem, když byl v důsledku své účasti na výše popsané demonstraci dvakrát vyslýchán a policisté mu sdělili, že se pokusí najít nějaké důkazy, aby ho zatkli. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplyvá, že by se žalovaný s uvedenou skutečností vypořádal a napadené rozhodnutí proto žalobce považoval za nepřezkoumatelné.
6. Podle žalobce je v jeho případě možné za politické přesvědčení a politickou aktivitu považovat výkon jeho politických práv a svobod, práva pokojně se shromažďovat a svobody projevu, jež realizoval svou účastí na demonstraci. Podotkl, že výkon uvedených politických práv byl příčinou jeho pronásledování ve Vietnamu. Za nepřiléhavou považoval žalovaným citovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Dodal, že po návratu do Vietnamu mu hrozí uvěznění, přičemž tento postup lze považovat za nelidské či ponižující zacházení. Žalobce měl za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že napadené rozhodnutí je věcně správné, zákonné a přezkoumatelné. Podrobně se vypořádal se všemi žalobcem uvedenými důvody a vysvětlil proč je nelze považovat za azylově relevantní. Podle žalovaného jsou námitky žalobce proti odůvodnění napadeného rozhodnutí založeny na pouhém nesouhlasu s hodnocením důkazů provedeným správním orgánem. Žalobcův výklad skutečností označil

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

za tendenční, účelový a izolovaný. K námitce ohledně neudělení humanitárního azylu žalovaný uvedl, že svůj závěr řádně odůvodnil a jeho správní uvážení nikterak nevybočilo z jeho rozhodovací praxe. Konstatoval, že sdělení žalobce ve svém souhrnu nevedly k předpokladům, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Ani doplňkovou ochranu žalobci neudělil, neboť na základě individuálního posouzení jeho případu neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti uvedené žalobcem ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad vystavení žalobce riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Vietnamu.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný shodně uvedli, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během jednoho měsíce ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 31. 1. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice a dne 13. 2. 2025 poskytl údaje potřebné k této žádosti (za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka). Konkrétně sdělil, že se narodil dne X v obci X (Vietnam), je vietnamské státní příslušnosti, bez vyznání a konkrétního politického přesvědčení a nebyl ani členem žádné politické strany či hnutí a nevyvíjel politickou aktivitu. Žalobce dále uvedl, že je ženatý a má dvě děti, které žijí ve Vietnamu. Z Vietnamu vycestoval letecky dne 17. 2. 2020 do Rumunska, kde byl asi měsíc. Z Rumunska pak přijel dne 7. nebo 8. 3. 2020 kamionem do České republiky. Cestovní doklad nemá, neboť mu jej vzal v Rumunsku v roce 2020 „zprostředkovatel“. Dříve disponoval rumunským vízem, které bylo platné do května 2020. V jiném státě mu vízum či povolení k pobytu nebylo uděleno. O mezinárodní ochranu dříve nikde nepožádal. Zmínil také, že je zdravý, přičemž nikdy nebyl trestně stíhán. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu, že má ve Vietnamu dluhy. V České republice by chtěl zůstat a pracovat, aby mohl dluhy splatit. Ve Vietnamu se jednou v roce 2018 nebo 2019 účastnil demonstrace jako řadový účastník, a proto má obavu se do Vietnamu vrátit.
12. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 2. 2025 žalobce nejprve uvedl (za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka), že má ve Vietnamu dluhy, a proto by chtěl v České republice pracovat, aby tyto dluhy mohl splatit. Zároveň má obavu, neboť se ve Vietnamu účastnil demonstrace. Sdělil též, že ve Vietnamu bydlel

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

v obci X, kde stále žijí jeho děti, manželka, rodiče a sourozenci, kteří mají ekonomické potíže. S manželkou a dětmi je v pravidelném kontaktu. V České republice ani na území jiných států EU nemá žádné příbuzné. Dělá zde příležitostné práce u různých vietnamských zaměstnavatelů. K demonstraci sdělil, že byla proti zahraniční firmě, která stavěla stavbu v průmyslové zóně Formasa v obci Vung Ha Tinh a obci Ky Anh v provincii Ha Tinh. Lidé demonstrovali proti její činnosti, protože nedodržovala ochranu životního prostředí – vypustila odpady přímo do moře. Dodal, že se jedná o dvě zahraniční firmy, které staví dva objekty, ale konala se jen jedna demonstrace, a to v objektu Formasy. Přímou ve Formase pracoval, a tak věděl, že vypouštějí odpady. Demonstrace se konala v červenci 2018 a trvala 4 nebo 5 dnů. Ve Formase skončil koncem roku 2018 a poté si s manželkou vzali bankovní půjčky na obchod se smíšeným zbožím, ale zkrachovali. Půjčil si 800 milionů dongů (800 000 Kč), kvůli čemuž musel zastavit dům. Půjčku pořád splácí. Problémy s policií ani jinými státními orgány ve vlasti neměl, pouze kvůli demonstraci byl v srpnu 2018 podat vysvětlení na policii, a to dvakrát. Podruhé po něm policisté chtěli vědět jména lidí, kteří se zúčastnili demonstrace, ale žádná jim neřekl. Jiné problémy s policií neměl, nic jiného se kvůli demonstraci již poté nedělo a ani neměl jiné problémy. V případě návratu do vlasti vyjádřil obavu z důvodu účasti na demonstraci a z dluhů, protože doma by je neměl z čeho splácet. Konkrétní obavu neměl, pouze si myslel, že by mohl mít nějaký problém a byl by uvězněn. Domníval se, že by policie proti němu mohla mít nějaký důkaz. Demonstrace skončila vyhnáním a zatýkáním lidí ze strany policie. Sám zatčen nebyl, ani nikoho zatčeného neznal. Cestovní pas si vyřídil v roce 2018, přičemž při vyřízení víza i při vycestování proběhlo vše v pořádku.

13. Dne 17. 4. 2025 byl se žalobcem proveden doplňující pohovor (za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka) během něhož žalobce sdělil, že hlavním důvodem, pro který žádá o mezinárodní ochranu je skutečnost, že tady chce zůstat a vydělat si peníze. Současně má také obavy kvůli účasti na demonstraci. Pas si vyřídil v zimě 2018 a s jeho vyřizováním neměl žádné potíže. Demonstroval jen jednou, a to proti dvěma čínským společnostem Vung Ang a Formasa, v níž pracoval jako živnostník. K vypuštění odpadů do moře došlo někdy v období od poloviny roku 2017 do začátku roku 2018. Demonstrace probíhaly od července 2018 do začátku roku 2019, on se účastnil jedné demonstrace v srpnu nebo září roku 2018. Vysvětlení na policii byl podat v září 2018 a poté na konci roku. Vyptávali se jej, proč se demonstrace účastnil a s kým tam byl. Policisté mu sdělili, že se pokusí najít nějaký důkaz, aby jej zatkli. Policie ho na rozdíl od jiných účastníků nezatkla, protože začala zatýkat lidi, kteří na demonstraci ničili majetek a stavěli se proti policistům.
14. Ve spisové dokumentaci je založena též odpověď dublinského střediska ze dne 21. 2. 2025 vypovídající o tom, že žalobce měl rumunské vízum platné od 17. 2. 2020 do 17. 5. 2020, jakož i opis z evidence rejstříků trestů fyzických osob ze dne 7. 5. 2025, z něhož se nepodávají žádné informace o odsouzení žalobce. Ve správním spisu jsou také založeny Informace OAMP ze dne 4. 6. 2024, Vietnam – bezpečnostní a politická situace v zemi, Informace Human Rights Watch ze dne 30. 4. 2025, Vietnam – oběti vypuštění toxického odpadu firmou Formosa ve Vietnamu si zaslouží spravedlnost a Informace Amnesty International ze dne 30. 4. 2025, Naléhavá výzva – Policie zaútočila na stovky pokojných účastníků pochodu.
15. Žalobce byl poté vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v rámci daného řízení o udělení mezinárodní ochrany (zástupci žalobce doručeno dne 7. 5. 2025), avšak se k tomuto úkonu nedostavil, resp. tohoto práva nevyužil.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

16. Dne 2. 6. 2025 tak žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 24. 6. 2025.
17. Soud se ve věci nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v tom, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda žalovaný považoval jeho tvrzení o účasti na demonstraci za věrohodné, resp. zda posoudil jako věrohodné tvrzení o demonstraci proti dvěma společnostem a rovněž neměl možnost se ke všem nesrovnalostem vyjádřit. Rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelné i z důvodu, že v rámci rozhodování o udělení humanitárního azylu nevzal žalovaný v úvahu konflikt s vietnamským režimem.
18. Podle § 68 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
19. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu nevyhověl. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na nesrovnalosti mezi výpovědi žalobce a informacemi, které ve správním řízení zjistil. Na nesrovnalosti ohledně počtu společností se jej dotázal v rámci doplňujícího pohovoru, během něhož měl žalobce prostor uvést další skutečnosti, které považoval za podstatné, čehož však nevyužil. Žalovaný nevyloučil, že se žalobce nějaké demonstrace účastnil, a tedy primárně nezpochybnil věrohodnost tvrzení o účasti žalobce na demonstraci (ani ohledně počtu společností). Současně však dospěl k závěru, že žalobce se demonstrace účastnil jako řadový účastník a kromě dvou výsledků na policii nečelil žádným následkům ze strany státu. Otázkou udělení humanitárního azylu se pak žalovaný zabýval str. 7 napadeného rozhodnutí, kde předestřel podmínky pro udělení humanitárního azylu a konstatoval, že případ žalobce není hodný zvláštního zřetele. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.
20. K toliko obecné námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud předně připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2024, č. j. 7 Azs 128/2024-58, ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 Azs 195/2024-36, ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, nebo ze dne 16. 12. 2021, č. j. 3 Azs 118/2021-39). V kontextu žalobcem učiněné výpovědi ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí za zcela dostatečné ve smyslu § 3 správního řádu, přičemž zdůrazňuje, že žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti soud poukazuje i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„řízení o udělení azylu je specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Zdejší soud se s nadepsanou judikaturou Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a dodává, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí odpovídajícím způsobem zabýval veškerými relevantními skutečnostmi a k tvrzením žalobce ohledně obavy z důvodu účasti na demonstraci si obstaral dostatečné podklady. Soud proto konstatuje, že vzhledem k žalobcem tvrzeným skutečnostem zjistil žalovaný skutkový stav dostatečně.

21. V této souvislosti soud připomíná, že žalobce, ač byl k seznámení s podklady pro rozhodnutí řádně předvolán (prostřednictvím právního zástupce), tohoto práva nevyužil – nedostavil se k tomuto seznámení. Za daného stavu tak soud pokládá žalobcovo tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu nepřipadným.
22. Dále se soud zabýval souborem námitek, dle kterých žalovaný nesprávně posoudil splnění podmínek pro udělení azylu a doplňkové ochrany, a to na základě nesprávného vyhodnocení skutkových okolností projednávaného případu. Na základě těchto skutečností měl žalobce za to, že žalovaný nesprávně aplikoval § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
23. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že *„azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.“*
24. Z § 12 písm. b) zákona o azylu vyplývá, že *„azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
25. Podle § 14 zákona o azylu platí, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu.
26. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
27. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

28. Ve vztahu k věcnému posouzení žádosti žalobce soud zdůrazňuje, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu více než 4 roky poté co přicestoval do České republiky. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu tedy byla legalizace pobytu žalobce na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nescetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94).
29. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce chce v České republice pracovat, aby mohl splatit dluh ve Vietnamu, což výslovně označil za hlavní důvod pro podání předmětné žádosti o mezinárodní ochranu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze ekonomické důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany (resp. odchodu ze země původu) bez dalšího považovat za relevantní z hlediska důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, či ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 491/2004-43, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2024, č. j. 5 Azs 26/2024-15). Mají-li tedy ekonomické důvody žádosti nabýt relevance i z hlediska mezinárodní ochrany, musí k nim přistoupit další rozhodné okolnosti; např. musí ekonomické problémy žadatele ohrožovat existenčně a zároveň musí být skutečně výsledkem jeho pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008-69, a ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 99/2023-31, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2023, č. j. 10 Azs 321/2022-26).
30. Po prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, tedy soud dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (ve Vietnamu) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Za azylově relevantní nelze považovat obavu žalobce z uvěznění z důvodu účasti na demonstraci. Ojedinelé uplatnění politických práv nemusí být považováno za natolik zásadní postoj, který by měl odůvodnit pronásledování žadatele o azyl z důvodu uplatňování politických práv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Azs 35/2014-29). Z výpovědi žalobce vyplývá, že se účastnil toliko jedné demonstrace týkající se ochrany životního prostředí, a to pouze jako její řadový účastník. Za účast na demonstraci nebyl zatčen, pouze byl dvakrát vyslýchán na policii. Sdělil, že policie zatýkala pouze účastníky, kteří na demonstraci ničili majetek, což on nečinil. Zemi původu opustil více než rok a půl od demonstrace. Od druhého výslechu na konci roku 2018 do svého odjezdu v únoru 2020 neměl žádné problémy s policií ani jinými státními orgány. V této souvislosti soud poznamenává, že jedním z argumentů svědčících pro závěr, že žadateli s přiměřenou pravděpodobností nehrozí nebezpečí pronásledování, může být i jeho bezproblémové vycestování ze země původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40). Žalobce dle svých slov bez problémů získal cestovní pas i vycestoval ze země. Ze skutečností uvedených žalobcem rovněž nic nenasvědčuje tomu, že Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

by byl tzv. nepohodlným občanem a vietnamské státní orgány by měly zájem na jeho vycestování ze země.

31. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat snahu žalobce legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
32. K námitkám směřujícím proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu v České republice a účast na demonstraci) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalobcem nebylo prokázáno, že obava z uvěznění za účast na demonstraci je důvodná. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.
33. K posouzení otázky udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu soud předně odkazuje na část odůvodnění týkající se neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu, kde se podrobně věnoval žalobcem tvrzeným skutečnostem.
34. Soud se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci při návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se žalovaný zabýval na stranách 8 až 9 napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k žalobcem namítanému § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu pak uvedl, že zhodnotil výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu před odchodem z vlasti včetně motivů jeho odchodu z vlasti i aktuální informace o zemi původu žalobce. K obavě žalobce z důvodu účasti na demonstraci proti zahraničním společnostem uvedl, že pokud by vietnamský režim chtěl žalobce skutečně uvěznit, tak by z vlasti legálně se svým cestovním pasem bez jakýchkoliv potíží rozhodně nevycestoval. Konstatoval, že nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Soud má tedy za to, že žalovaný se dostatečně zabýval možnostmi udělení doplňkové ochrany žalobci. Rovněž vysvětlil, proč dospěl k závěru, že žalobci při návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání.
35. S ohledem na výše uvedené se soud ztotožnil s názorem žalovaného, neboť tvrzení žalobce uvedená během řízení o udělení mezinárodní ochrany nesvědčí o reálné hrozbě nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, tedy nejsou relevantní z hlediska udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

36. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, na jehož tvrzení řádně reagoval.
37. Pro úplnost soud uvádí, že v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl k návrhu žalobce důkaz napadeným rozhodnutím, dokladem o zajištění ubytování a správním spisem, neboť dokazování správním spisem se v soudním řízení správním neprovádí a uvedené listiny jsou jeho součástí.
38. Z výše uvedeného tak vyplývá, že soud neshledal porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné, vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a zákonné. V mezích žalobních bodů proto soud shledal podanou žalobu za nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
39. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 20. ledna 2026

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.